

момче е то. Тя разпрати своите прислужници да го търсят. Три дни и три нощи прислужниците кръстосваха морето с лодки и де кого срещаха и виждаха, питаха не се ли казва Кир. Най-сетне го намериха и го отведоха при дъщерята на владетеля. Малкият и умен рибар се изправи пред нея и я изгледа дръзко, а доколкото Лира можа да схване — дори враждебно.

— За какво съм ти потрябвал? — попита троснато Кир тъй като тя само го гледаше и не знаеше как да подхване.

— Слушай, Кир, — подхвана приятелски Лира. — Ти си най-близкият приятел на първия придворен музикант... на Орфея, — поясни тя.

— Ние сме добри другари, — отговори бързо и нетърпеливо Кир.

— Като сте добри другари, ти сигурно знаеш защо Орфей е такъв... сърдит... Какво иска той?

— Искане да си иде! — отвърна направо и без колебание Кир.

— А ти какво мислиш? — продължи хитро Лира. — По-добре ли ще бъде да остави този голям, културен град, дето има такива условия за живот и за творчество, дето толкова много го уважават всички знатни люде, и да иде да се затрие в някаква дива и пуста планина между груби и прости планинци и пастири?

Лира си мислеше — ако убеди Кир в това, че за Орфея ще бъде по-добре и по-полезно да остане в столицата, то Кир, като най-близък другар на Орфея, ще го убеди от своя страна да не мисли вече за връщане в далечните диви планини. Но Кир я погледна накриво и се усмихна презрително.

— Най-добрите условия не са тук, а там, дето човек се чувства доволен и щастлив! — рече ясно и решително Кир. — Пуштете го да си иде,